

ЕТИЧЕН КОДЕКС НА УНИВЕРСИТЕТСКАТА ОБЩНОСТ НА ТРАКИЙСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ – СТАРА ЗАГОРА

ВЪВЕДЕНИЕ Този Етичен кодекс е проектиран като основополагащ и взаимно споделян от Университетска общност етически код на ценности и нагласи в постмодерното общество, задаващи моралните измерения на пространството, в което преживяваме своята академична идентичност, професионално и личностно развитие, чувството на вграденост и съзнанието за принадлежност към нашата Alma mater – Тракийския университет. Чрез ценностите, които фокусират нашия респект и консенсус кодираме значимата смисловост на професионалното и образователното си битие. Така извайваме образа на Homo Academicus, припознаваме се в него и го препращаме в публичното пространство. А с поведението си декодираме тези ценности, демонстрирайки в собственото си университетско пространство, както и в отношенията си с нашите партньори и конкуренти, действителен академичен етос – норми и нрави, подобаващи на членовете на Университетската общност и практически утвърждавайки я като културен авангард в социалните трансформации. Етическото кодиране на горните морални ценности и поведенческото им декодиране в средата на научните, образователни, информационни, икономически и др. социални потоци съставляват същността на този кодекс.

ЦЕЛ на този Етичен кодекс е да служи като ръководство за поведение на заетите по трудово правоотношение в Тракийски университет, Стара Загора и като основно средство при решаване на етични въпроси. Кодексът включва **десет ценности на университетската общност като стандарти за етично поведение** при работа с колеги, с прекия ръководител, с обучаващи се и с граждани.

С този Етичен кодекс академичната общност на Тракийски университет изразява волята си да се придържа към утвърдените в европейската и международна образователна и научна общност хуманни ценности, както и с принципите, залегнали в Европейската харта за изследователи и Кодекса за поведение при подбор на изследователи.

I. ДЕСЕТ ЦЕННОСТИ НА УНИВЕРСИТЕТСКАТА ОБЩНОСТ КАТО СТАНДАРТИ НА ПОВЕДЕНИЕ

Чл. 1. АКАДЕМИЧЕН ДУХ

Духът е универсалното, животворно пространство на усилията на академичния човек да пренесе през времето вечната любов към познанието и мъдростта, както и на самопреживяването ни в родството и единството ни с Духа на истината и света на идеите, на приемствеността и отвореността ни към бъдещите поколения. Академичният дух – това са нашите наиндивидуални устои на иначе личностната духовна дейност, твореща светове в науката, и на нашите духовни импулси, превъзхождащи пространствено-времевите измерения на днешния ден, основани на построенията на разума и на чувствителността на сърцето. Тази непрагматична и непазарна, нелокална екстериториалност на

Духа – изворът и огънят на Словото е паралелна реалност на социалната инфраструктура, която като наследници на традициите на университетската институция сме духовно призвани да оплодотворяваме и възпроизвеждаме.

1. Дълг на членовете на Университетската общност е да утвърждават Академичния дух, единствено в чийто хоризонт се уравновесяват всички различия, уникални проявления и противоречия, конфликтността на мнения, позиции и интереси. Академичния дух е, в който живеем – наша вътрешна сила за смислен и пълноценен професионален живот.

2. Отговорни сме за отключването на духовния потенциал на всеки член на Университетската общност, защото ценим таланта и индивидуалните дарования на всеки един, отдаваме дължимото уважение на хората на духа и на сърдечната добродетелност, зачитаме приноса на всяко духовно постижение, допринасящо за позитивната професионална атмосфера и за високото качество на общите ни усилия.

3. Утвърждаваме духовното постижение на личността в престижната фигура на учения и на неговите ученици във времето на хуманитарна криза. Разбираме духовния смисъл на връзката учител – ученик като предаване на Божествената искра – огъня на разума и светлината на познанието, възможно единствено от човек на човек: от преподавател - на студент, от творец - на оценител, от изследовател – на своите последователи.

3.1. Недопустимо е едностранчивото разбиране на висшето образование в контекста на икономическата рационалност, виждането във възпитаниците на Университета единствено “образователен продукт” и бъдеща работна сила.

Чл. 2. АКАДЕМИЧНА СВОБОДА И ЗАКОННОСТ

Университетската общност е територия на академична свобода, разбрана като свобода на мисълта, на свободното излагане на мнения, идеи, възгледи, научно-изследователски и критически позиции в образователния процес, в научните среди и в публичното пространство, както от страна на преподавателите, така и на студентите. Свободата е израз на автономното личностно поведение, на автономната воля като енергия на разума и е морално качество на човешките взаимоотношения - респектираща ценност, изискваща непрекъснати усилия за нейното устояване. Академичната свобода се гради върху това неотнимаемо човешко право и така създава един автономен (академична автономия) и творчески продуктивен свят по законите на Разума.

1. Членовете на Университетската общност проявяват респект към законността като творение и израз на човешкия свободен дух. Спазването на законите на страната; на Правилниците на Университета и правилата на университетския живот; на решенията, актовете и заповедите на университетските управленски органи в тяхната йерархична структура е дължимо поведение за всеки член.

1.1. Недопустимо е противозаконното поведение и нелоялността към фигурите на управленската и административна йерархия, което в морален смисъл уронва престижа на Университета и личното достойнство на неговите членове.

2. Академичната общност насърчава и изисква от своите студенти ежедневно упражняване на свободата на мисълта и действията в образователния и изследователски процес. Изисква от бакалаврите, магистрите, докторантите и специализантите компетентност в познаването и защитата на авторските си права. Учи на различаването на мисловни традиции и на съвременни парадигми на мислене, което прави възможно обживяването на единното европейско образователно и изследователско пространство.

Упражняването на творческата свобода вменява в дълг на “производителя” на образователни и научни продукти образованието и възпитанието на “потребителя” – рационалната компетентност на студента, на читателя, слушателя, зрителя.

2.1. Недопустима е цензура на мисленето.

3. Свободата на мисълта и словото, възможна единствено в плуралистична и демократична среда ни ангажира творчески и в решаването на конфликти: свободата на мисълта е експериментиране – изнамиране на формата, в която проблемът може да бъде решен.

3.1. Недопустима е дискриминацията по пол, сексуална ориентация, раса, етнос, физически увреждания, възраст, религия, културни, политически и всякакви други различия.

4. В случай на конфликтност, израстваща от проблематичност на свободния избор върху противоречащи си или нестепенувани по важност правила, колегията предприема обсъждане или дебат по спорната нормативна материя, като промяна може да бъде направена по съответния законов ред от оторизираните за това университетски органи. Утвърждаваме свободата като съотносителна ценност, ограничавана от правилата, в които се пресичат субективните морални разбирания за свобода и общностния дух на колективното университетско тяло.

Чл. 3. СТРЕМЕЖ КЪМ ЗНАНИЕТО И ИСТИНАТА

Познанието е исконен човешки стремеж, фундамент на образоваността, постигана в нейната университетска форма. В ценността на знаенето и моженето, на несекващото дирене на все нови и нови истини, на експериментирането с непознатото, е смисълът на академичния живот. “Уча се да се уча” (вместо “уча се”) е съвременната образователна форма на разбирането, че знанието е производител на повече знание, че в процеса на познанието трябва да се създаде, да се “произведе” преди всичко производителят на самото знание. Така участваме в глобалните знаниеви стратегии на постмодерното време като “общество на познанието”, “икономика на знанието”, “учене през целия живот”, със съзнанието, че развиваме ума и дарованията на нацията в универсалното образователно и изследователско пространство, където сме съизмерими със всички останали международни партньори.

1. В процеса на обучение на студентите утвърждаваме задълбоченото познаване на човека и света, насърчаваме разбирането и съзнателните мисловни стратегии, диалога и дискусиата, стимулираме самостоятелността и личностната автономност, творческата активност. Съвременната смисловост на обучението разчитаме като проблематизиране на учебната материя и създаване на такава организация на пространство-времето на срещите преподавател-студенти, която да провокира, да стимулира, да изисква самостоятелно разрешаване на изходната проблематичност.

2. Въпрос на професионален дълг за нас е постигането на високо качество на образователния процес, както и на високо качество на научния принос на нашата Академична общност. Мерило за работата на цялата Университетска общност са европейските образователни стандарти, придобитите компетентности, участието в международни проекти и признаването на нашите дипломи.

3. Отнасяме се с респект към научната рационалност, към чуждите мисли и творчески постижения, цитираме коректно научни данни и техните автори, съзнаваме единствено сътвореното от нас самите като авторски продукт в смисъла на Закона за авторските права. Разпознаването на авторски продукти

– тези, научни основоположения, теоретични конструкти, идейни проекти и др., е част от обучението.

3.1. Недопустимо е плагиатството на чужди идеи, мисли, научно-изследователски резултати – публикувани или непубликувани – в собствени разработки, образователни материали, публикации, без авторски позовавания и коректно цитиране на ползваните източници.

3.2. Недопустимо е плагиатството на интелектуална собственост от студенти – устно или писмено - за целите на обучението в разработваните от тях тези, реферати, размишления, есета, проекти и др. материали, служещи за основа на тяхното обучение, оценяване или за набавяне на кредити.

3.3. Недопустимо е фабрикуването на изследователски псевдорезултати.

3.4. Недопустимо е фалшифицирането или недобросъвестното интерпретиране на научни приноси

3.5. Недопустимо е компюлирането на материали, претендиращи за авторство или за самостоятелни студентски разработки, като набор от цитирания – квазинаучност.

4. Професионален и морален дълг на преподавателите е обективната оценка на знанията и компетентностите на студентите отвъд всякакви други съображения, освен научния резон и покриването на образователните стандарти.

Чл. 4. СПРАВЕДЛИВОСТ

Членовете на Университетската общност отстояват справедливостта като морална ценност и начин на функциониране на общностния живот. В справедливостта разпознаваме равновесието на духовни стратегии и материалната им организация в инфраструктурата на Университетското тяло, управленския баланс на колективни и еднолични, на изборни и административни органи на управление, както и хармонизирането на различните интереси, олицетворени в справедливото функциониране на Университетската институция. Справедливостта е качествена характеристика на образователните и научно-изследователските, на административните и финансови политики на Университета – възможност и равен достъп до информационни и организационни ресурси, до образователни програми тук и в чужбина, до вътрешни и международни проекти, до публикации в рамките на университетските издания, до кариерно развитие. Справедливостта е разумното съотношение на сили и поведенчески практики под егидата на законността в името на професионалното изпълнение мисията на Университета при оптимално използване дарованията, професионалните и личните качества на членовете на Университетската общност.

1. Справедливостта ангажира управленските органи на Университета в законосъобразен и етически компетентен начин на упражняване на управленската власт, както и на членовете на общността – в добросъвестното и компетентно изпълнение на професионалните си задачи и в изпълнението на управленските актове на всяка по-висока позиция в организационната структура на Университета и неговите основни звена.

2. Проявяваме справедливост във всички взаимоотношения, в които сме въввлечени професионално чрез идентичността си с Университетската общност. Спазваме организационната и финансова дисциплина като наша административна и морална отговорност. Отчитаме се за нашите действия, когато правилата изискват това.

3. Равнопоставено, в морален смисъл, принципно и уважително се отнасяме към всеки член на общността, спазваме установените процедури във

всички сфери на нашата дейност. Уважително и с внимание се отнасяме към колегите, оторизирани във фигурите на управленската и административна власт, за чиито управленски актове полагаме усилия да разбираме, и изпълняваме като част от нашите професионални характеристики, трудови, образователни и научноизследователски задължения.

4. В порядъка на справедливостта разбираме собствените си усилия, изпълнението на професионалните си и образователни задължения, както и постижения си, като приоритетни за собствения ни статус в Университетската общност. Адмирираме усърдното и настойчиво участие на образоващите се в собственото си образователно развитие и разбирането, че те самите са основния фактор на собствения си живот.

5. Уважаваме правото на всеки член на общността да изкаже своето мнение, позиция в дебат, спор или конфликт; научна, организационна или управленска идея; концептуални възгледи. И правим необходимото всеки да бъде изслушан и чул, да преговаряме и да посредничим. Както и да даваме и да приемаме оценки, които ни ангажират професионално и лично в обсъждането на казуси, свързани с практикуването на справедливостта. Осигуряваме такава среда на справедливите отношения, в която никой да не се чувства морално застрашен.

5.1. Недопустим е отказът на член от Университетската общност да бъде изслушан в случай на нарушение на Етичния кодекс.

5.2. Недопустим е опитът да се създава напрежение и сепаратизъм между отделни групи или структурни университетски звена: между преподаватели и студенти, между професорското тяло и асистентския състав, между администрация и членове на Университетската общност и т.н.

Чл. 5. КОЛЕГИАЛНОСТ И СЪТРУДНИЧЕСТВО

Колегиалността е израз на нашата заедност в решаването на такава важна задача като общото, многостепенно и многофакторно усилие през целия живот да образуваме и да подпомагаме успешната реализация на младите хора, да изграждаме и възпроизвеждаме интегритета на Университета и просперитета на неговия дух, поддържан от общата ни енергия. Както и на съзнанието и чувството на принадлежност на всеки негов член, към колегиалните тела или колективни органи на управление – факултетни и студентски съвети, факултети, колежи, администратори, персонал. Колегиалността като ценност на равнопоставеността и взаимното уважение, като умение за работа в екип, има обща генеалогия с начина, по който обикновено постъпваме – с нашите академични и човешки нрави, т.е. с нашия академичен етос, който днес се нуждае от усилия за промяна в посока по-добра комуникативност, по-добро разбирателство, по-качествено и по-интензивно сътрудничество.

1. Подкрепяме приветливото, вежливо, открито отношение към другия, независимо от неговата позиция в университетската структура, толерираме колегиалната общност, но и различията в нея, и насърчаваме уникалното присъствие на всеки един в колегиалните взаимоотношения, проявяваме разбиране и търпимост към мнения, идеи и поведенчески подходи, различни от нашите собствени.

1.1. Недопустимо е непрофесионалното, нецивилизовано, неучтивото отношение между колеги

2. Прокарваме колегиални мостове между различните структурни звена на Университета, така щото да сме по-ефективни и успешни в замисъла, обсъждането и отработването на общоуниверситетските решения, избори, стратегии, политики, добри практики.

3. В сътрудничеството зачитаме както индивидуалния принос на всеки

участник, така и партньорството, съучастието като работеща неформална колегиална структура. Университетската колегия, отделните колегиални общности участват активно в изработването на управленските и професионални решения, а в случай, че това не е в прерогативите им, се информират своевременно за взетите управленски решения с оглед прозрачността и демократичността на университетските дела и процедури.

3.1. Недопустимо е игнорирането на колегията и нейното сътрудничество в решаването на важни за Университета въпроси, непрозрачността на образователните, научните, организационните, финансови и управленски процедури.

3.2. Недопустим е недемократичния начин на процедиране на колегията в избори, в разпределението на университетските ресурси, в начина, по който се отработват студентските решенията и излъчват студентските кандидатурите за участие в управлението

4. Разбираме спонтанно възникващите колегиални позиции и диспозиции (възможности, виртуалности) със своята времева неустойчивост (до решаването на проблема) и променлив състав по определени въпроси от обща значимост, като зародишът и живеецът на флукуиращия вътрешно-университетски живот (а не повод за търсене на административна отговорност), задаващ въпроси и предизвикателства към начина на собственото си управление. Разбираме хаотизирането на професионалния живот на колегиите в допустими граници като необходим момент за прехода към ново разбиране, нови идеи, нови, променени нрави.

Чл. 6. ЛИЧНО ДОСТОЙНСТВО И КОНФИДЕНЦИАЛНОСТ

Достойнството е интегративна структура на моралното самопреживяване на личността – нейно цялостно присъствие в света, холистичен (цялостен) образ на нейната значимост и на моралното и самочувствие. Уважавайки тази вътрешна неприкосновеност на човека, просветваща в неговите видими прояви, ние споделяме солидарно очакванията си от всеки член на Университетската общност да демонстрира достойно поведение, достойно съучастие в решаване задачите на общността, както и да съзнава, че публичната изява на всеки член е едно от лицата на институцията, в която работи или учи. Достойният човек пази достойнството на другия човек, а конфиденциалността се родее с взаимното зачитане на достойнството и е общуване, основано на доверието. Както навсякъде съществуват отворени и затворени пространства, така и Университетската общност пази достойнството на своите членове чрез наличието на собствена вътрешна територия, с която се разпорежда самата тя.

1. Във фигурата на преподавателя, на Академичната общност се предпоставя дълга за образованието и възпитанието на младите хора в Университета чрез конкретните образци на достойното поведение в лицето на техните учители, от чието цялостно влияние зависи развитието на студентското гражданско съзнание, на научната им компетентност и достойно обживяване на пространствата на знанието, на нравствената им сваят. Професионализмът, научните степени и звания задължават преподавателския състав да иновира непрекъснато научната материя, предмет на обучението, да осъществява много добра комуникация със студентите, да пробужда интелекта, идейното и експериментално дирене.

1.1. Недопустимо е разпространяване на информация за личния живот или за проблеми в образователното развитие на студенти от техни преподаватели или университетски служители.

1.2. Недопустимо е личното отношение на симпатии или антипатии

да влияе върху начините на преподаване и оценяване, върху позиционирането на определени лица и толерирането им не по заслуги от управленски фигури.

2. От студентите се очаква разбирането, че висшето образование, образованието през целия живот, макар и социо-културно зададено, е преди всичко личен избор, лично усилие и отговорност, и че въпрос на лично достойнство е да дадеш най-доброто от себе си в името на собственото си развитие и на сферата, в която ще се прилага придобитата квалификация.

3. От администрацията се очаква да оценява по достойнство, да организира и да подпомага подобаващо мисията на Университета, а от служителите – да улесняват това интелектуално и нравствено призвание.

4. Да общуват с медиите могат само оторизирани за тази цел от Ректорското тяло или от Деканските тела лица (PR).

5. Преподавателите, които по презумпция изграждат отношенията си със студентите в сферата на познанието на основата на отвореност и доверие разбират проблемите на личностното им и образователно развитие като конфиденциални, освен в случаите, попадащи в разреда дисциплинарни нарушения.

6. Конфиденциална е информацията по разрешаване на конфликти и посреднически процедури в етичната сфера, колегиално споделената лична информация, която доверително пазим.

6.1. Недопустимо е неуважителното и грубо отношение към потребностите, ценностите, способностите, личните особености на всеки член на Университетската общност

6.2. Недопустимо е превратното разбиране на зачитането на личното достойнство като фамилиарничене или раболепие.

6.3. Недопустимо е използването на информация, добита в личен контакт или опосредствено за дискредитиране на колега, за държането му в лична зависимост или за оказване на натиск или репресия.

6.4. Недопустимо е физическото или морално насилие над личността, принуждаването на колега да върши каквото и да е против волята си.

Чл. 7. ЧЕСТНОСТ И ПОЧТЕНОСТ

В честта зачитаме достойнството, приноса на личността, но отразен и оценен в колегиалната общност, станал мерило за публичен авторитет. А в честността – морално правилния начин за действие, безкористното поведение като израз на цялостта и неделимостта на битието ни в културата (за разлика от користта, която винаги преследва парциални цели и интереси). В почтеността натоварваме със смисъл читавото, морално здравото поведение, това, което е вградено в моралния порядък – порядъчното, вписващото се в реда на добрите нрави, така както трябва. Проявяваме респект към честността и почтеността, считайки ги за особено ценни качества в делата на живота ни – ученето, познанието и самопознанието, развитието на човешкия потенциал, напредъка в социокултурните пространства – по законите на свободата и на почтеността (не на всяка цена). Считаме честността, искреността, правилната морална оценка и самооценка за официалният вход в храма на науката, както и за директния път към ума и сърцата на нашите колеги. Тези ценности боравят с извинението и прошката, с признаване заслугите на колеги, на чуждата идея и реализация, а в екстремални ситуации - и с отказа от личния интерес в името на “честта на пагона”.

1. От всеки член на Университетската общност се очакват ясни и недвусмислени послания в общуването, откритост в заявяването на позиции, коректност, чуваемост за различното, разбиране на аргументите на опонента,

съвместно търсене на взаимноприемливия начин на отношение и поведение.

2. Утвърждаваме усилията, поддържащи контакта, връзката между колеги в трудни, от морална гледна точка, обстоятелства. Адмираме добрия тон на диалога, позитивното желание да сътрудничим в решаването на критични ситуации.

2.2. Недопустими са лъжата, нечестността, клеветата, злобата, критикарството, фалша във взаимоотношенията, професионалната некоректност

2.3. Недопустима е нелоялността към колегите и управленските органи, нелоялното състезание, нелоялната конкуренция.

2.4. Недопустима е липсата на административна или колегиална защитеност на личните данни на членовете на Университетската общност.

2.5. Недопустимо е използването на служебна или конфиденциална информация или премълчаването на информация за користна цел, както и разпространението на информация, поставяща лица в унизително положение

3. С внимание се отнасяме към моралния фон на диалога: изказваме мнение по аргументите на събеседника, по негови конкретни действия, оценяваме събитията, станали предмет на разисквания, а не съдим хората, не даваме оценки на техните личности.

4. Спазваме благоприличието в изказа, в постъпките, в маниерите, във външния си вид.

Чл. 8. ОТГОВОРНОСТ

Етическата отговорност е особено сложен за разбиране и приложение стандарт на поведение и същевременно е най-важната структура на съзнателното действие. Защото събира в едно съвестта, вътрешния глас на човека, отговорността пред себе си, и външните последици от действията, отговорността за постъпките пред другите, дори пред бъдещите поколения.

1. От учения и от неговите последователи се очаква проявата на етически разум, който винаги налага граници, разбирани като степени на свобода и отговорност, и морална чувствителност към истината, към експериментирането с природата, с живите същества, с човека – чувствителност към степента на вмешателство в природната органика и механизми, както и към техния културен и смислов код (не всичко технически и технологически възможно е морално допустимо).

2. От преподавателите се очаква компетентното и отговорно предоставяне на максимален набор от образователни възможности и широк спектър култивирани методи на работа в процеса на обучение на студентите, високо качество на образователния процес по европейските и международни стандарти, контролирано от университетска система за качество с висока различителна способност.

2.1. Недопустимо е безотговорното отношение на преподаватели към студенти, изразяващо се в използването на доверието и личностната връзка за извънобразователни цели, за декларирани образователни цели, превъзхождащи професионалната квалификация на преподавателя и честната преценка на личните възможности, за подтикване към връзки, прехвърлящи границата учител – ученик

3. От студентите се очаква да изграждат способности за учене и да отработват опит в научно-изследователското сътрудничество, да развиват специфични компетентности, да израстват като високо квалифицирани специалисти и като добри граждани.

3.1. Недопустимо е безотговорното отношение на студентите към

образователния процес, изразяващо се в неизпълнение на учебни задачи, ангажирането с работа, работното време на която съвпада с графика на учебните часове.

4. От всички членове на Университетската общност се очаква лична отговорност в ситуации на избор между конфликтни ценностни позиции – избор между елементарната почтеност и желанието за кариерно развитие, между отговорността пред истината или решаването на конюктурни цели и т.н.

4.1. Недопустима е атмосферата на неефективна работа, на нерегламентиран натиск, на безпокойства, напрежения и тлеещи, нерешавани конфликти.

4.2. Недопустимо е нарушаването на баланса между права и отговорности.

Чл. 9. ИМЕТО И ИНТЕРЕСИТЕ НА УНИВЕРСИТЕТСКАТА ИНСТИТУЦИЯ

Високо ценим името на Тракийския университет и работим за него, давайки най-доброто от себе си. Използваме името на нашия Университет единствено в академичния спектър дейности и в защита интересите на институцията, на Университетската общност. Общият интерес на членовете на Университетското тяло в неговите духовни, интелектуални, материални и финансови измерения отстояваме чрез длъжностните характеристики на професионалните си позиции, чрез колегиални и лични отношения, чрез сътрудничеството с други университети, с държавни и недържавни организации, със стопански и нестопански контрагенти, с програмни и проектни позиции в международното образователно и изследователско пространство и т.н.

1. Наблюдаваме, идентифицираме и управляваме възникващите конфликти на интереси, израстващи от влизането на членовете на общността в различни роли, управленски позиции, професионални задължения, научни школи, образователни традиции, междуличностни и трудови напрежения, финансови подотчетности, роднински връзки и частни интереси, разминавания на преподавателски и студентски оценки и др. Изискujemo поведение от членовете на Университетската общност е изграждането на компетентност във виждането на начина, по който един конфликт на интереси може да бъде решен и правилно адресиране на казуса към управленски орган, администратор или към Комисията по етика.

1.1. Недопустим е такъв процес на изработване на решение, в който вземащият решение и евентуалният бенефициент на плодовете от решението да имат лична, приятелска, роднинска връзка, или общи частни или бизнес интереси.

1.2. Недопустим е такъв процес на избор, оценяване или атестация на член от общността, в който правещият предложението, оценката или докладващият пред висшестоящ управленски орган дадена кандидатура, и кандидатът да имат лична, приятелска, роднинска връзка, или общи частни или бизнес интереси.

1.3. Недопустимо е заемането на позиции едновременно в управленски органи на Университета, в КС и в синдикални органи.

1.4. Недопустимо е заемането от едно лице на две позиции едновременно, които са конфликтни в определен момент и отношение: квестор на изпит, в който участва лице с което квесторът е в роднинска връзка; квестор на изпит по специалност, съвпадаща с тази на квестора, рецензент на колега, с който съществуват съавторски отношения и др.под.

1.5. Недопустимо е член на общността или на управленски орган да осъществява сделки между Университета и фирми или организации, от които

има материален интерес.

1.6. Недопустимо е извършването на образователна, научна или производствена дейност на работното място, несъвместима със служебните ангажименти - нелоялна конкуренция или дейност, която е във вреда на интересите на Университета.

1.7. Недопустимо е използването на вътрешно-университетска или конфиденциална информация чрез професионален достъп с цел неправомерно облагодетелстване на себе си или на трети лица.

2. Отговорният начин да решаването на конфликта на интереси търсим в баланса на управленските политики, на професионалните интересите, личната автономност, организационната и финансова дисциплина. Създаването и възпроизвеждането на такова поле с висока различителна способност за корупционни практики е грижа на всеки член на общността.

2.1. Недопустимо е предоставянето на нерегламентирано платени образователни услуги извън служебните задължения от преподаватели на свои студенти – консултации, частни уроци и др.под., в резултат на което се създава неправомерна зависимост при оценяването на студенти от същите преподаватели и опорочаване на изпитните процедури.

2.2. Недопустимо е използването на името на Университета за цели, различни от тези, които са свързани с професионалните ни роли.

Чл. 10. АКАДЕМИЧЕН ЕТОС

Етосът е окултурена, социализирана субективност – нрави, хабитус, практически цялостна система от позициите и диспозициите (възможностите, потенциите) на деятелите в университетското пространство. Академичният етос конституира в голяма степен значещият свят на Университета като социално тяло, задава смисъла и ценността на това “струва си” да вложим в него енергия и практически резон, да го трансформираме в културен капитал във времето на все по-диференциращата се социална структура и на ставащите все по-агресивни агенти на различни гилдии. И обратно – времето на социално преобразуващото се поле вече е оставило белезите си върху университетското тяло – в начините по които вършим работата си, лобираме за надмощие на частни или групови интереси, стремим се към различни властови ресурси – т.е. в поведенческите практики, чрез които сме въввлечени в играта на създаване и възпроизвеждане света на Университета. Академичният етос е нашата обща практическа мъдрост, правилното ни мнение, поведенческата ни рефлексивност върху спонтанно възникващите многопосочни – добри и не толкова добри импулси и флукутиращите около тези неконтролируеми жизнени първоначално групови съпричастности.

1. Толерираме грижата на всеки, генерираща атмосфера на промяна в академичните нрави, защото само така имаме шанса да срещнем събитията и ситуацията, обстоятелствата, сходни с тези, които сами са претворили у нас вкуса към промяна. Само така можем да сме причастни към символната власт на творчески авангард в публичното пространство и в университетските среди. И стойностен играч на пазара на идеи и добри практики.

2. Утвърждаваме способността да се самонаблюдава, контролира и управлява етоса –това генериращо, матрично състояние по отношение атмосферата, в която е възможно възникването на нови идеи и на нова “логика” на практиките.

2.1. Недопустимо е толерирането на стария манталитет на властови и партийни начини за вмешателство и утилизирание на кариерното развитие на членовете на Университетската общност.

2.2. Недопустими са безразличието и отказът от етическа рефлексия над постъпки, които са в очевиден дисонанс със съвременната академична култура.

2.3. Недопустимо е съществуването на корупционни практики.

II. ЕТИЧНАТА ПРОБЛЕМАТИЧНОСТ – ИДЕНТИФИЦИРАНЕ, КОНТРОЛ И УПРАВЛЕНИЕ

Чл. 11. ИДЕНТИФИЦИРАНЕ НА МОРАЛНИ ПРОБЛЕМИ

1. Идентифицирането на етични проблеми и конфликти става 1. чрез формална процедура – оплакване в писмена форма, подадено в Комисията по академична етика и 2. чрез констатиране на нарушения на стандартите за академично поведение или морални напрежения от колегията, за които Комисията по академична етика е уведомена неформално. Комисията не разглежда анонимни сигнали и клевети.

Чл. 12. СТАТУТ НА КОМИСИЯТА ПО АКАДЕМИЧНА ЕТИКА

1. Университетската Комисия по академична етика е функционално звено с предназначение да подпомага решаването на широк кръг от въпроси, свързани с нарушаване на Етичния кодекс на Университетската общност на Тракийски университет.

2. Университетската Комисия по академична етика се назначава от Ректора след избор от АС. Комисията има следната структура: Председател – Зам.-Ректора по научната дейност и членове – председателите на Комисиите по академична етика от всички основни структурни звена на Университета.

3. Политиката на Комисията е преди всичко да локализира конфликтните, от етическа гледна точка, зони в Университетското пространство, да управлява процеса на ескалиране на напрежението, да намалява “триенето” между членове или групи на Университетската общност, така щото да е възможно качествено изпълнение на професионалните и образователни ангажименти. Посредничеството е основния инструментариум на работата на комисията. Аспект на политиката на Комисията е стимулирането на рефлексията върху етическите въпроси в колегията, защото за спазването на Етическия кодекс се изисква етическа образованост, равнище на възпитание и култура.

4. Комисията по академична етика по своя замисъл и статут не е орган на репресия или за предложения за дисциплинарни наказания. Последните са в правомощията на управленските органи, в случай на нарушаване на закони, правилници, заповеди и са в сферата на административната отговорност.

Чл. 13. ПРОЦЕДУРИ НА КОМИСИЯТА ПО ЕТИКА

Комисията процедира по правила в следния порядък:

1. Комисията изработва правилник за своята дейност.

2. Комисията се събира по сигнали и жалби не по късно от едноседмичен срок от нейното сезиране.

3. Комисията обсъжда постъпилите сигнали и решава начините на своите действия.

4. В случай, че не може да се справи със собствени сили по конкретни казуси, Комисията привлича експерти и изисква експертни оценки за целите на своята работа.

5. Срокът за произнасянето на Комисията по жалбите е от един до три месеца.

6. Горният срок е времето за проучване, дефиниране на проблема, за

изслушване на всички страни по конфликта и на представители на колегиалната им среда при необходимост, за опити за изглаждане или минимизиране на проблематичността, за предлагане и обсъждане на варианти за решение на конфликта, за консултиране на участниците в спора, както и за постигане на съгласие.

7. Комисията излиза с писмени решения по всеки конкретен случай, предмет на нейната дейност, след дебат, изработване на решение и гласуване от членовете и.

8. Решенията на Комисията с приложенияте към тях експертни оценки се предоставят на Ректора на Университета, на Декана/Директора на основното структурно звено, в което работи лицето, нарушило Етичния кодекс или лицата, чийто конфликт е бил предмет на разглеждане в комисията.

9. В случай на нерешени в комисията конфликти, последната прави предложение за друг посредник, експерт или професионален консултант.

10. В случай, че липсват сигнали, Комисията се събира веднъж годишно.

Чл. 14. ДЕФИНИРАНЕ НА МОРАЛЕН ПРОБЛЕМ

1. Определянето на морален проблем дали попада в полето на регулиране от Етичния кодекс е в компетенциите на всеки член на Университетската общност. При затруднения във артикулирането му, Комисията може да се намеси за ясното му формулиране. В компетенциите на Комисията е да различи дали дадена проблематика е морален конфликт или морална дилема: в последния случай отговорността за решението е лична и не съществува само едно правилно решение.

2. Работата на Комисията е конфиденциална когато трябва да се запази личното достойнство на личността. В повечето случаи обаче тя е отворена към академичната публичност и огласява решенията, които взема в името на общия интерес.

3. От всеки член на Университетската общност се очаква да сътрудничи на Комисията.

III. ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ:

Чл. 15. Контролът по спазването на Етичния кодекс и управлението на морални конфликти се възлага на университетската Комисия по етика.

Чл. 16. Поведението на членовете на Университетската общност е кодирано вече от други кодове (и кодекси) – от законите на страната и на Европейската общност, от правилниците на Университета и на факултетите, от трудовото законодателство, от колективните и индивидуални трудови договори, от научните и образователни политики. Етичният кодекс на академичното поведение не дублира и не съвпада нито с юридическите, нито с трудовия кодекс: за нарушенията на Етичния кодекс се носи морална, а не дисциплинарна отговорност, освен в случаите, когато нарушението на моралната норма съвпада с административно или трудово нарушение, за което се изисква дисциплинарна отговорност. Различавайки лоялното (спазващото закона) от моралното поведение членовете на Университетската общност изпълняват своите професионални и образователни ангажименти, длъжностни характеристики и функции в тяхното морално лице – свободно, почтено и отговорно. Етическият кодекс зачита важността на законите, правилниците и договорите в университетското пространство и ги вменява в дълг на всеки. Не ги заменя, а усилва качеството на професионалното общо-житие и комуникация в етико-хуманитарното измерение на съвместната работа.

Чл. 17. Всеки член на Университетската общност е запознат с Етичния

кодекс – неизменна част от моралната ценностно-нормативна регулация на академичния живот.

Чл. 18. Етичният кодекс е отворен за допълнения и развитие, за последваща интерпретация на неуредени или спорни казуси, възникващи от така регулираната морална материя след обсъждане и споделено от Университетската общност съгласие.

Етичният кодекс на Университетската общност е приет от АС на Тракийския университет, гр. Стара Загора, на заседание (Протокол № 3 от 05.03.2008 г.) и актуализиран с решение на АС (Протокол №30 от 27.02.2019г.)